REFLEXIONS SOBRE UNA CAMINADA

Anton Pedrós i Puig
(membre del C.E.S.)

Naturalment ens referim a la de Sant Magí, caminada que des d'uns quants anys, té lloc la nit del 14 al 15 d'agost i que de Cervera ens porta a peu a Sant Magí de la Brufaganya.

El seu començament, l'any 1992 tota una incògnita. Fàcil o difícil, curta o llarga, còmoda o dura, assequible, popular, pesada, diferent per la nocturnitat... Tots aquests ingredients planaven sobre els camins de la Segarra i la Conca, que separen aquestes dos comarques de Lleida i Tarragona de forma incerta. Sols es sabia al començar d'on veníem i on anàvem, tot i que el Centre Excursionista de la Segarra procurà ésser sabedor del recorregut, aquest fou en principi el més simple, que semblava còmode, i que no permetia massa variants. Els anys han anat demostrant que tot és millorable i d'això en podem donar fe. L'experiència d'haver pres part en totes les marxes m'ho confirma.

L'iniciativa era prou atractiva, tant per la gent del barri com per la resta de cerverins aimants del caminar i a la vegada de conèixer nous paratges. Diguem que la iniciativa sortí de la gent del Barri, aquest barri que essent allà baix, de dimensions petites i gran cor, mira sempre al més ambiciós amunt, amb il·lusió i tenacitat i que està gaudint en l'actualitat d'hores dolces. Calia i cal aprofitar-les.

Altra situació la presentà a l'organització el tipus de gent que s'apuntà a la gesta el primer any, què calia fer per millorar-ne la comoditat dels caminants i les diferents assistències que des del seu vessant podien oferir. Des de l'inici, sembla que res o ben poca cosa podia fer-se des de

l'organització que brindava a Cervera aquesta peculiar caminada, però aquest supòsit s'aparcà aviat. Les constants millores que amb el passar dels anys s'han fet l'han situat, avui, assequible gairebé a tothom. El mèrit, és de tots, directius, col·laboradors, espònsors... i també els marxaires.

Imatge de la caminada de 1993 (Foto Ton Pedrós)

Vull recordar aquell primer any. Patint per tots des de la cua dels caminants amb el suport moral que donava el recordat amic Antoni Puig i Torné en un trajecte ja substituït de carretera asfaltada al sortir de Santa Coloma, on la gent s'anava desgastant, retardant i preguntant contínuament "quant falta?", resposta mereixedora d'una petita mentida per no defallir la parròquia i que ni nosaltres mateixos ens creiem. Aquest any i el següent, amb l'incògnit del traçat, planificant mentalment per a l'any següent el que crèiem necessari, les aturades i els abastaments de menjar, aigua, refrescos i tot el que es presentés com a convenient. El suport del cos de Bombers de Cervera, encertat des de la primera marxa. Sortosament aquelles situacions es van superar i poc s'han anat millorant en les posterior marxes.

A Cervera, la generació de la postguerra en un molt alt percentatge, hem passat per haver anat a peu a Montserrat, la llegendària de les nostres marxes. Joves, nois i noies ho han anat provant i també ho han anat repetint. No podem fer comparances ni tampoc cal fer-les, però les dues han quallat en el nostre ambient, evidentment amb connotacions molt diferents. Avui, i després d'haver fet les dues una bona colla de vegades, em quedo amb la de Sant Magí.

Per què? La comoditat d'una sola nit ens la fa més adaptable al ritme frenètic de vida que la gent porta i al caure sempre en vigília de festiu, assequible a tothom a la vegada que la recuperació sempre disposa de 24 hores de descans que molt s'agraeix. L'edat que un ja porta a les esquenes

també la fa més suau doncs és gairebé la meitat de recorregut. Marxar de nit té el seu encant i amb tota certesa, és més còmode i suportable. A l'agost i de fer-la de dia, la calor la faria molt més dura. No s'hauria pas consolidat com a tal.

No oblidem, però, que caminar tots seguits els més de trenta quilómetres, tampoc són cosa de poder-la prendre com qui va a un petit passeig. L'esforç físic que representa no és pas per menysprear, cosa que vol dir que, els que tenen intenció de caminar-la, facin com tot bon esportista, un petit entrenament uns dies abans de la nit de referència. Us asseguro que va molt bé i ben poc sacrifici representa.

La marxa a Sant Magí podríem dir que amb set anys de vida ja s'ha consolidat com a tal dins del calendari atlètic de la Segarra i aquestes últimes edicions, ja s'hi observa gent de fora vila que encuriosits per la seva nocturnitat i peculiaritat, ho han provat i també han repetit.

La caminada, avui, ja no sorpren ningú. Les variants que en l'itinerari s'han anat fent, han estat sempre estudiades i provades per uns autèntics experts com són els components del Centre Excursionista de la Segarra que en tot moment han donat suport de tot tipus a la marxa col·laborant directament en la seva organització. Els resultats d'aquest afany de millora s'han traduït en un resultat altament positiu, no pas per la reducció de distàncies, sinó per la recerca d'itineraris més planers, indrets de dreceres que sempre han estat pensades en la millora en benefici del caminat. No tothom sap que any darrera any, i fora de temps, s'han anat repetint petits trajectes amb proves alternatives, recerques amb mapes seguides amb cotxe, amb moto i fins i tot amb visions aèries amb ultralleuger sobre les zones boscoses cercant a vegades l'impossible.

Avui, m'atreveixo a dir que la marxa és tot un passeig, un llarg passeig de nit que, per què no dir-ho, l'inevitable cansament el sobrevalora i que certament està a l'abast de totes les edats.

Des d'aquí, avui, cal fer una crida. Una proposta a la gent, cerverina o no, que davant el dubte, provi de fer la marxa. Pot oferir-se informació de tot tipus, horaris, trajecte, dificultats i altres qüestions i un podrà fer-se del tot capaç del referent a aquesta nit del 14 al 15 d'agost.

Jo també vull fer el meu comentari. Si avui el meu escrit és optimista per naturalesa, tres anys enrera, i a l'arribar a les fonts, vaig fer el propòsit de no repetir en el fet. Aquell any no anà gens bé i la nit fou llarga, pesada, d'una sortida molt d'hora i una arribada molt tard. Desmoralitzadora podríem dir-ne. Aquesta inquietud possiblement no la vàrem patir gaires persones, però certament va existir

El planteig havia sofert algunes variants que resultaren decisòries i negatives. Faltaren alguns membres veterans en el grup i l'organització pràctica (no la prèvia) se n'anà al carall. Es va córrer algun risc innecessari, va faltar l'essencial contacte des de la sortida entre el grup capdavanter i els de darrera, van sorgir alguns petits incidents fortuïts i la cua de la caminada se'n va ressentir. Anar a patir pels altres i en aquestes circumstàncies, no és pas necessari fer-ho. L'última caminada ja em creia haver-la fet.

Després de la resolució presa, intentes oblidar la mala estona passada i com a éssers racionals, alguna vegada de tant en tant, també un hom pensa i reflexiona. En una sola, no podia tirar-se daltabaix la resta d'altres caminades a Sant Magí que era necessari retocar, millorar i centrar certs aspectes i potser valia la pena de donar una nova oportunitat al cor que això demanava.

Millorats d'ànim, incorporacions de gent àgil i soferta pels altres, la marxa continuà però amb un suau descens de caminants. Revisades les dades del personal, el principal grup de gent que anà a menys foren els joves fins diguem el 18 anys. Potser no és la marxa la que no els va, sinó que potser els va alguna altra marxa nocturna...

Ara, a vigílies de la d'enguany, noves il·lusions ens fan preveure una continuïtat en la línia ascendent i que molt bo seria que en aquesta edició poguéssim superar les 100 persones.

Des d'aquí, ànims a tothom, petits i grans, veïns del barri o no, cerverins o forasters. Busqueu colla per engrescar-vos mútuament, és bo fer-ho. Jo puc garantir-vos que ho passareu bé, i un xic cansats però i podreu retornar a casa ja pensant en la propera de l'any vinent.

Una cordial salutació a tots.